

Případy doktora Toureta psáno z představení 11. listopadu 2009. Autor: Lucie Břínková, 25.11.09 08:39

Nová inscenace Anny Polívkové ve spolupráci s VerTeDance – Případy doktora Toureta – oslavila svoji premiéru 10. a 11. listopadu 2009 v divadle Ponec. Pan Touret se svými hosty – podivínskými jedinci – bavili diváky svými tragikomickými příběhy téměř hodinu a půl.

Případy doktora Toureta nabízejí divákům hravost a velmi odlehčenou atmosféru. Anna Polívková vsadila na osvědčené a jednoduché téma a nezatěžovala diváky žádnými depresivními úvahami a tragickými konci. Doktor Touret (Tomáš Měcháček), průvodce celé inscenace, vážený pán s různými neurózami a tiky, kočíruje děj a vtipně rozvíjí kontakt s diváky – interakce, o které mluví, je evidentní.

Tancem se dá leccos vyřešit! Někteří se ale bojí povolit uzdu své spontánnosti, bojí se vzlétnout, bojí se tančit. Pan Touret se o jednotlivé postavy stará a vybízí je k překonání sebe sama. Každá postava má svůj specifický problém, skrývají v sobě touhu, kterou se snaží naplnit.

Nevidomá dvojčata houpající se v určitém rytmu vypočítávají prvočísla a upřímně se tím baví, stejně jako diváci. Baletka–tanečnice (Veronika Kotlíková–Knytlová) sledující Umírající labuť v sobě po chvíli najde kus odvahy, shodí kapuci z hlavy, narovná se a tančí. Pokouší se postavit na obě své špičky a dosáhnout cíle, s jednou baletní botou to jde ale opravdu ztěžka. Nejsebevědomější postavou této inscenace je bezpochyby slečinka s boa (opět Veronika Kotlíková–Knytlová), která se objeví vždy v nejmiň vhodné chvíli, protože těm, kteří krůček po krůčku nacházejí odvalu, ona bere vítr z plachet. Pak přichází Pan Padlý (Anna Polívková), tak jak ho známe z dřívějšího představení Anny Polívkové, a opět je to charismatický a roztomilý pán, kterému se po polibku od slečinky s boa opravdu podařilo vzlétnout. Občas se na jevišti zjeví černá postava se slovy: Já tady nejsem, přemístuje rekvizity, zametá, prochází a sklízí salvy smíchu diváků.

Nejsilnější a nevtipnější moment obstarala až v samém závěru Tereza Ondrová alias Paní Vltavská. Její vášeň k Smetanově skladbě Vltava prozradila úplně vše. Paní Vltavská totiž vůbec není tak nudná a upejpavá, jak na první pohled vypadá, ale umí to pekelně rozbalit. Z malinkatých záškubů v tváři, v konečcích prstů a mírného pohupování, kdy svírá v náručí gramofonové desky a partitury not Mé vlasti, se natolik uvolňuje, že bláznivě roztančí prostor a poskakuje až do úplného vyčerpání... Přichází opravdová radost.

Představení s velmi chytlavým rytmem doprovází živě (až na výjimku Smetanovy Vltavy) na různé nástroje Jakub Xavier Baro. Oficiální část je ukončena, interpreti dostávají květiny a publikum aplauduje. Představení ovšem nekončí. Ještě se na jevišti objevuje mladá producentka České televize (Anna Polívková) a chvíli se snaží diváky upozornit na to, že musí vyklidit sál, jelikož se začne stavět scéna pro jiný pořad. Muzikant mladou slečnu ovšem jistými prostředky okouzlí a na pracovní zakázky se zapomíná a začíná se zpívat. Zpívá nejen mladá producentka, ale i známá slečinka s boa. Inscenace se tak svým otevřeným koncem proměňuje v party, hudba stále hraje a diváci už také tančí.

Anna Polívková postavila do neobvyklé pozice nejen diváky, ale i duo VerTeDance. Bylo velmi zajímavé pozorovat další výrazové prostředky těchto dvou tanečnic. Byly postaveny spíše do hereckých rolí a obstály velmi dobře. Lítost nad tím, že tyhle dvě dámy vlastně v této inscenaci moc netančí, překryl vtip a vlastně zajímavě pojatý civilní pohyb. Případy doktora Toureta rozšiřují komplex možností výpovědi v tanečně-pohybovém světě a přináší lehký a humorný vhled, který je velmi příjemný z hlediska nejen pozorovatelů.

Konečně inscenace, která nechává diváky odejít do započatého večera uvolněně s radostí a veselostí.